

[Ole Bjørn Kraft.]

Jeg skal ikke gå nærmere ind på begrundelsen for den hidtidige tyske afvisning. At forfølgelse af nationale mindretal ikke er noget typisk nazistisk, kan da vel ikke være en begrundelse. Når man mener, at dette skulle være årsag til, at de ikke kan omfattes af den gældende lov, så synes jeg, det nærmer sig juridisk spidsfindighed. Men hvis det er således, at lovens udformning og tekst skulle hindre at give denne erstatning, så er henvendelsen fra sydslesvigerne en god anledning til at ændre den.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, fremhæve, således som det også skete på Sydslesvigsk Vælgerforenings årsmøde i Hjaruplund for nylig, at der er en stadig fremgang at spore i den kulturelle ligeberettigelse i grænselandet. Så meget mere vil det blive hilst velkommen i Danmark, om den anstødssten for et godt forhold, som nægtelsen af erstatning betyder, kan blive fjernet, og jeg spørger derfor — jeg ser, det er den højtærede statsminister, der skal besvare spørgsmålet — om man fra dansk side har nogen mulighed for at yde dansk støtte til den sydslesvigske henvendelse. Jeg er overbevist om, at en indsats på dette område, hvis det er muligt — jeg ser godt vanskelighederne — vil finde almindelig tilslutning her i landet.

Formanden: Den højtærede statsminister vil svare på udenrigsministerens vegne.

Statsministeren (J. O. Krag): Da den højtærede udenrigsminister er i Genève til et internationalt møde, skal jeg tillade mig at svare på hans vegne.

Spørgsmålet om erstatning til personer, der af nationale grunde i sin tid har været forfulgt af de nazistiske magthavere i Tyskland, har, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft omtalte det, adskillige gange været drøftet. Da den tyske lov om erstatning til personer, der havde været udsat for nazistisk forfølgelse, blev udstedt i 1953, blev medlemmer af nationale mindretal ikke udtrykkelig nævnt blandt dem, der kunne gøre krav på erstatning. I en række sager søgte ledelsen af det danske mindretal ved sagsanlæg at få anerkendt, at også afskedigelse fra offentlig ansættelse, indespærring i nazistisk koncentrationslejr og boykot af forretningsdrivende, når det

gjaldt mindretalsmedlemmer, kunne give grundlag for erstatning. Det er imidlertid ikke lykkedes at få domstolenes anerkendelse af disse erstatningskrav.

Den eneste mulighed for at få en erstatningsordning, der også omfatter medlemmer af det nationale mindretal, synes derfor at være en lovændring. Erstatningsloven står for tiden over for en revision, og det er baggrunden for den resolution, der blev vedtaget på Sydslesvigsk Vælgerforenings landsmøde. Heri anmodede man forbundsdagen om en tilføjelse til loven, hvorved problemet ville være løst. Det er naturligt, at vi, som det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft gav udtryk for det, fra dansk side med sympati ser på de bestræbelser, det danske mindretal udfolder for at opnå den påtænkte lovændring.

Den vej, mindretallet har valgt, henvendelsen til den forsamling, der har afgørelsen i sin hånd, nemlig forbundsdagen, er den rigtige og den korrekte vej, og jeg er taknemlig for, at det ærede medlem ved sit spørgsmål her har givet mig lejlighed til så klart at give udtryk for den danske sympati med, at der nås et resultat. Denne sympati skal ikke mangle.

Ole Bjørn Kraft: Jeg takker den højtærede statsminister for det meget imødekommende svar. Det var i øvrigt kun, hvad jeg havde ventet; thi det er ganske givet, at opfattelsen i Danmark er den, som her har fundet udtryk.

Jeg vil stille det spørgsmål til den højtærede statsminister, om det måske var muligt, at forhandlingen her i tinget under en eller anden form mere direkte officielt kan blive bragt til den tyske regerings kundskab, hvis den højtærede statsminister mener, at det er i overensstemmelse med diplomatisk kutyme.

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg vil nødig give et endeligt svar på det sidste spørgsmål ved denne lejlighed, men jeg forstår udmærket spørgsmålet og vil meget gerne, at vi sammen med udenrigsministeriet får lejlighed til at overveje, om der er basis for en mere direkte dansk regeringshenvendelse.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.